

Sygnatura akt VI Ka 1072/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **8 stycznia 2019** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Ficek

Sędziowie: SO Piotr Mika (spr.)

SO Grażyna Tokarczyk

Protokolant: Igor Ekert

przy udziale Roberta Smyka Prokuratora Prokuratury Rejonowej w R.

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2019 r.

sprawy skazanego **M. K.** ur. (...) w R.

syna T. i A.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 8 sierpnia 2018 r. sygnatura akt II K 619/18

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. N. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 1072/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 8 sierpnia 2018 roku w sprawie o sygnaturze II K 619/18 Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył prawomocnie orzeczone wobec skazanego M. K. kary:

a) 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 16 października 2017 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II K 266/17,

b) 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 29 września 2017 roku, sygn. akt II K 653/16,

i wymierzył skazanemu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności;

Na mocy art. 577 k.p.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności sąd zaliczył skazanemu okres kary dotychczas odbytej w sprawie:

a) o sygn. akt II K 266/17:

- od 7 kwietnia 2016 roku godz. 18.40 do 8 kwietnia 2016 roku godz. 10.00,

- od 23 grudnia 2016 roku godz. 3.00 do 2 lutego 2017 roku godz. 14.10, tj. 42 dni,

- od 22 sierpnia 2017 roku do 8 sierpnia 2018 roku,

b) o sygn. akt II K 653/16:

- od godz. 22: 20 dnia 22 maja 2016 roku do godz. 13: 30 dnia 24 maja 2016 roku, co równa się 2 dniom kary,

- od godz. 01: 40 dnia 9 września 2016 roku do godz. 19: 45 dnia 10 września 2016 roku, co równa się 2 dniom kary,

- od godz. 10: 30 do godz. 11: 50 dnia 12 października 2016 roku, co równa się 1 dniowi kary;

Na mocy art. 572 k.p.k. sąd umorzył postępowanie w przedmiocie połączenia pozostałych kar, a w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca skazanego, który zaskarżając orzeczenie w zakresie punktu 1. zarzucił:

1) mający wpływ na jego treść błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia poprzez uznanie, że brak jest przesłanek do zastosowania wobec skazanego zasady pełnej absorpcji, podczas gdy w rzeczywistości całość okoliczności niniejszej sprawy, przemawia za wymierzeniem skazanemu kary łącznej w najniższym możliwym wymiarze 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności;

2) rażącą niewspółmierność orzeczonej względem skazanego kary pozbawienia wolności na skutek wymierzenia jej w rozmiarze 4 lat.

W oparciu o tak postawione zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy jest bezzasadna.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych uznać należy za oczywiście bezzasadny, skoro poprzez jego sformułowanie skarżący nie kwestionuje w istocie ustalonych przez sąd meriti faktów a jedynie prawną ocenę okoliczności faktycznych mających wpływ na wymiar kary łącznej. Skarżący nie zakwestionował w szczególności mających wpływ na wymiar kary łącznej faktów, takich jak czas i miejsce popełnienia przestępstw, przyjętą w prawomocnych wyrokach ich kwalifikację prawną oraz wymiar kar podlegających łączeniu, bądź też zachowania skazanego po popełnieniu przestępstw czy też pozostałych okoliczności faktycznych rzutujących na ocenę sylwetki skazanego. Z uzasadnienia apelacji wywnioskować można, że w istocie skarżący kwestionuje niedocенienie przez sąd I instancji faktu, że czyny, za które prawomocnie skazano M. K. na kary podlegające połączeniu godzą co do zasadny w to samo dobro prawne.

Oceniając więc zaskarżony wyrok w granicach zarzutu rażącej niewspółmierności kary przez pryzmat mających wpływ na wymiar kary łącznej okoliczności faktycznych oraz dyrektyw wymiaru tej kary, ze szczególnym uwzględnieniem

sformułowanego w apelacji postulatu zastosowania zasady pełnej absorpcji przy kreowaniu wymiaru kary łącznej, wskazać należy:

- 1) Niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji i pełnej kumulacji oparcie wymiaru na zasadzie absorpcji lub kumulacji należy traktować jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia.
- 2) Wymiar kary łącznej oparty na zasadzie absorpcji uzasadniony jest wówczas, gdy zachodzi ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy między pozostającymi w zbiegu przestępstwami, sprawiający, że granica pomiędzy zbiegiem pomijalnym a zbiegiem realnym nie jest wyraźnie zarysowana. Podstawowym elementem uzasadniającym oparcie wymiaru kary na dyrektywie pełnej lub częściowej absorpcji jest związek podmiotowo-przedmiotowy między pozostającymi w zbiegu przestępstwami.
- 3) Zastosowanie zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej dopuszczalne jest również w sytuacjach znacznej dysproporcji pomiędzy wymiarem kar jednostkowych podlegających łączeniu, w szczególności w sytuacji gdy wymiar najsurowszej kary jednostkowej sprawia, że całościowa ocena przestępczej działalności oskarżonego, w szczególności składających się na tę działalność przestępstw o istotnie mniejszej szkodliwości społecznej, sprawia, że racjonalne podsumowanie tej działalności, będące istotą wymiaru kary łącznej, nie wymaga sięgania do kary surowszej niż najsurowsza kara jednostkowa.
- 4) Przy wymiarze kary łącznej nie może zostać pominięta liczba popełnionych przestępstw. W orzecznictwie przyjmuje się, że im większa liczba przestępstw, tym surowsza powinna być wymierzona za nie kara łączna.

W realiach niniejszej sprawy podsumowanie przestępczej działalności skazanego dotyczy przestępstw popełnianych przez niego w okresie od 5 stycznia 2015 roku (czyn z art. 279 § 1 k.k. za który skazano go w sprawie Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej sygn. II K 174/15) do 23 grudnia 2016 roku (czyn z 280 § 1 k.k. i art. 158 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. za który skazano go w sprawie Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej sygn. II K 122/17) W okresie tym skazany popełnił łącznie 8 przestępstw w dniach 5 stycznia 2015 roku, 4 listopada 2015 roku, 7 kwietnia 2016 roku, 22 maja 2016 roku, 9 września 2016 roku 23 grudnia 2016 roku, przy czym 3 z nich popełnione zostały jednego dnia tj. 22 maja 2016 roku i tylko w stosunku do nich, zważywszy na odstępy czasowe pomiędzy pozostałymi czynami, można zasadnie formułować tezę o łączącym te czyny ścisłym związku przedmiotowo-podmiotowym. Wbrew twierdzeniom obrońcy brak podstaw dla tezy, że czyn skazanego godziły w te same dobra prawne, skoro poszczególne przestępstwa chronologicznie kwalifikowane były jako występki z art. 279 § 1 k.k., art. 281 § 1 k.k., art. 62 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 224 § 2 k.k., art. 226 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k., 280 § 1 k.k. oraz z art. 280 § 1 k.k. i art. 158 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. Największą liczbę stanowiły więc przestępstwa przeciwko mieniu, nie mniej była to tylko połowa całkowitej liczby przestępstw.

Zważywszy na wymiar kar podlegających połączeniu, których suma wynosi 5 lat i 3 miesiące, orzeczona kara łączna w wysokości 4 lat pozbawienia wolności redukuje skutki odrębnego wykonania kar o 1 rok i 3 miesiące, przekraczając o taki sam okres wymiar najsurowszej kary podlegającej połączeniu. Biorąc więc pod uwagę względnie luźny związek przedmiotowo-podmiotowy łączący poszczególne przestępstwa, ich liczbę oraz okres przestępczej działalności uznać należy, że nawet uwzględnienie pozytywnej oceny zachowania skazanego w czasie jego izolacji penitencjarnej trwającej już od 22 sierpnia 2017 roku, brak podstaw dla istotnie większej redukcji poziomu represji karnej w stosunku do osoby skazanego. Tym samym zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej uznać należy za bezzasadny.

Sąd odwoławczy utrzymując zaskarżony wyrok miał a uwadze okoliczność, iż zapadł on mimo negatywnej przesłanki procesowej w postaci lis pendens, tj. gdy postępowanie o wydanie wyroku łącznego wcześniej wszczęte na skutek wniosku skazanego sprzed 16 maja 2018 roku, a więc datą wszczęcia postępowania przez Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej, toczyło się przez Sądem Okręgowym w Gliwicach pod sygn. IV K 92/18. Uchybienie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. nie miało jednak wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia, gdyż sąd rejonowy w momencie wydania zaskarżonego wyroku był sądem właściwym w sprawie, zaś postępowanie przed Sądem Okręgowym w Gliwicach toczyło się przy ewidentnym braku właściwości tego sądu do wydania wyroku łącznego, skoro wyrok tego sądu z dnia 7 lutego 2018

roku w sprawie IV K 209/17, stanowiący podstawę właściwości tego sądu w sprawie o wydanie wyroku łącznego uprawomocnił się dopiero 10 sierpnia 2018 roku.

Wobec wniosku i stosownego oświadczenia obrońcy zasądzono na jego rzecz od Skarbu Państwa wynagrodzenie za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym w wysokości określonej w § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714)

Z uwagi na długotrwały pobyt skazanego w zakładzie karnym i ograniczone z tego powodu jego możliwości finansowego sąd odwoławczy zwolnił go z obowiązku poniesienia wydatków postępowania odwoławczego